

Het aanzoek

„Ik had een discussie met klasgenoten”, begint Jeroen op een avond. „Iemand beweerde dat je de ringmaat van je vriendin hoort te weten.”

„De ringm... wat? Hoe moet je dat dan weten?”

„Dat zei ik dus ook.”

„Wat een onzin. Dat je weet wat voor soort chocola ik lus, dat vind ik veel belangrijker!”

„Melk met nootjes!”

Ik werp hem een kushandje toe en wil de volgende aflevering van *After Life* aanzetten, maar hij is nog niet klaar. „Die klasgenoot van me wil dus zijn vriendin ten huwelijk vragen en nu weet hij niet welke maat ring hij moet kopen.”

„Tja, da's lastig voor hem.”

„Dat was een vreemd gesprek. Zelfs voor Jeroen.”

Dat was een vreemd gesprek. Zelfs voor Jeroen. Een paar dagen later wordt het nog vreemder. Ik hoor hem bellen met iemand. „Ja *pum*, dat komt nu slecht uit, we staan op het punt om de deur uit te gaan. Oké. Oké. Nou ja, ik zal het vragen”, hoor ik. Even later komt hij met een meetlint de badkamer op. „Bram vraagt of we jouw vinger kunnen opmeten, want jij hebt ongeveer hetzelfde postuur als zijn vriendin, dus waarschijnlijk ook wel dezelfde ringmaat.”

Ik werp tegen dat het volgens mij zo niet werkt, maar goed, een vinger is snel opgemeten, dus vooruit dan maar. 18 millimeter. Succes ermee. Ik roep al jaren dat ik niet wil trouwen. Ten eerste: *been there, done that*. Ik was ooit getrouwd, dat hield maar anderhalf jaar stand. En hoewel we heel goed uit elkaar gegaan zijn, heeft dat huwelijksbootje voor mij toch de connotatie van een zinkend schip gekregen. Ten tweede: het hele principe van 'beloven voor altijd van elkaar te

houden' staat me niet aan. Want mensen veranderen! Ik ben nu niet de persoon die ik vroeger was, wie weet hoe ik me over tien jaar voel? Ik geloof dat je beter iedere dag kunt zeggen: vandaag kies ik voor jou.

En dan is het Moederdag. Een heel bijzondere Moederdag, want het is de eerste die ik als (pleeg)moeder mag vieren, na jaren ongewild kinderloos te zijn. Dus ik ben emotioneel ongeveer zo stabiel als Bambi op het ijs. Jeroen heeft een heerlijk ontbijt voor me, en drie cadeaus. Het eerste is chocola. Het tweede ook. Melk met nootjes. Het derde is een mooi versierd doosje. „Dat cadeau is van de baby!”, zegt hij erbij. In de doos ligt een prachtige ring van vilt, met een briefje erbij: 'wil je met mijn (pleeg)papa trouwen?'

En daar zit ik dan. Met mijn onromantische argumenten. Die ineens weinig meer voorstellen.

„Waarom wil je trouwen?”, vraag ik, voor de zekerheid.

„Omdat ik met niemand anders de rest van mijn leven wil delen.”

Goed antwoord. En dus besluit ik: vandaag kies ik voor jou, en ik antwoord lachend dat ik in dat geval wel met hem wil trouwen. Er zijn kussen en tranen.

Jeroen legt uit: „Ik weet dat je er niets mee hebt hoor schat, dus we doen gewoon een hele kleine bruiloft, hier thuis, niks geks.”

Ik kijk hem aan en zeg: „Ik wil een groot feest en een prinsessenjurk.”

Zoals ik al zei. Mensen veranderen.

» Geertje (39) woont samen met haar vriend, samen hebben ze een pleegzoon. Zij omschrijft zichzelf als 'dagjesmens, ervaringsdeskundige en meester van de ongemakkelijke stilte'.

Reageren?

geertje.claessen@delimburger.nl

